

text **Víctor Raga**



dibuixos **Montse Español**

la tortuga setciències

Un veí ple de sorpreses

Explora l'Univers amb el senyor Cantalombardi

animallibres



1

Estàs desintegrat, Martí

L'Helena va a la meva classe i, a sobre, viu al mateix edifici que jo. Això vol dir que cada dia anem junts a escola o tornem junts a casa. Tot el dia amunt i avall amb la meva veïna. A la classe ja pregunten si som nòvios. Ella fa una rialleta, perquè li encanta fer-me enrabiatar, i a mi em vénen ganes de vomitar.

I per si de cas això no fos prou, l'Helena puja cada dia a fer els deures a casa meva. A

mi no m'agrada perquè em desordena totes les coses. Però els seus pares treballen fins tard i la meva mare està encantada perquè diu que així m'ajuda i pot jugar amb mi.

A vegades penso que l'Helena només vol fer-me la punyeta. Un dia, fins i tot, va dir a la meva mare:

—No es preocupi, senyora Manzaneque, jo m'ocuparé d'en Martí, és un encant de nen.

Com si jo fos una criatura de dos anys. Però qui s'ha pensat que és, la meva cangur? Digueu-me si això no és per vomitar!

A més, li hem de donar berenar. I menja com una llima. Ella sola es pot menjar una rajola sencera de xocolata i una ensaïmada farcida de xoriço, tot alhora, i després beure's un got de gasosa i fer un rot. Sí, sí, un rot com el d'una elefanta. A la meva mare li fa molta gràcia, això. «Ho, ho, Heleneta, quin

rot que has fet, bonica», diu. Però si ho faig jo, aleshores sóc un bèstia i em sortiran cucs al cul. Sí, dona, cucs... I una vaca, ara sí que m'ha tocat el nas.

L'Helena sempre m'està ficant en embolics, i per culpa d'això vam conèixer el senyor Cantalombardi.

Era divendres, i la meva mare va dir que ens deixaria sols perquè havia d'anar a fer uns encàrrecs, que no miréssim gaire la tele i que aprofitéssim per fer els deures. L'Helena va posar cara de no haver trencat mai un plat:

–Sí, senyora Manzaneque.

Aleshores, la mare li va acariciar les galtes.

–Ets una noia molt bonica –li va dir.

–Sí, senyora Manzaneque.

–I molt responsable.

–Sí, senyora Manzaneque.

En acabat, la mare em va mirar i va sospirar.

—A veure si n'aprens una miqueta, Martí, que sempre he d'anar al darrere teu perquè facis els deures.

Què és el que havia d'aprendre? Encara no feia ni mig minut que se n'havia anat i l'Helena ja havia engegat la tele.

—Què fas? Hem de fer una pila de multiplicacions —li vaig dir.

Però ella em va dir que m'ofegava en un got d'aigua i que les multiplicacions no se n'anirien en corrents, que ja les faríem més tard.

—A més —va afegir—, demà és dissabte, tenim molt de temps fins dilluns.

Ben mirat tenia raó, així és que vam començar a veure un programa de dibuixos. Però al cap de cinc minuts l'Helena va dir que s'avorria i se'n va anar a la meva habitació. Un

minut més tard la vaig trobar regirant-me les joguines. Totes les caixes cap per avall.

–Vols fer el favor de no desordenar-me l’habitació? Tindrè problemes amb la mare per culpa teva –li vaig dir.

Però l’Helena va agafar un fusell de raigs ultrasònics i em va apuntar al cap.

–Mans enlaire, estàs detingut.

Me la vaig mirar de fit a fit. Feia ganes de riure.

–Vés amb compte, que es pot trencar, el fusell desintegrador no és un joc per a nenes –li vaig dir.

–Pam, pam, pam –va fer ella amb la boca–. Estàs desintegrat, Martí.

–No es fa així, llesta, has de prémer els botons.

Aleshores, l’Helena es va enfadar i va llançar el fusell a terra.

—És igual, a mi no m'agrada jugar amb escopetes.

—Primer, no és una escopeta —li vaig dir—, i segon, si la trenques me la pagues.

Però no es va molestar ni a respondre, sinó que es va llançar damunt del llit i va començar a saltar.

Ho veieu? Veieu com sempre ha de fer la cabra boja?

Els coixins i el cobrellit van caure a terra i el pobre Peret va quedar al descobert. Aleshores, l'Helena el va agafar i va començar a gronxar-lo com si fos un bebè.

—Oi, quin peluix més graciós —va dir—, quina cara més dolça que té, és una monada!

—És un ós i li diuen Peret. Així que no li parlis com si fos una nina teva, si us plau, que em fa venir ganes de vomitar.



—No sabia que t'agradava jugar amb peluixos.

—No és que m'agradi jugar amb peluixos. En Peret està amb mi des que vaig néixer. És com un amic, i per sort a ell no li has d'aguantar que et regiri totes les joguines.

Aleshores, l'Helena va moure la mà de l'osset, com si saludés.

—T'agradaria que juguéssim a pares i a mares i que ell fos el nostre fillet, Martí? Què dius tu, Peret, preciositat meva?

L'ós va fer que sí amb el cap i l'hi vaig prendre d'una revolada.

—Et penses que sóc idiota? No li facis dir això.

Estava que bufava i em vaig posar a ordenar l'habitació. Mentrestant l'Helena continuava amb la cantarella de l'avorriment.



–Ei, tinc una idea –va dir de sobte–, podríem pujar al terrat.

–La mare no vol que pugem sols al terrat. És perillós.

Però ella no em va fer cas.

–Podríem espigar el vell que viu a l'àtic. Has vist la quantitat de trastos que té a la terrassa? Sembla una fira. Vinga, anem a fer-li una visita.

–Ni pensar-ho. Diuen que està com una cabra. No parla mai amb ningú i sempre està com enfadat.

–D'on ho has tret, això? El senyor Cantalombardi és una bona persona. Una vegada em va donar un caramel.

–Sí, com l'home del sac. La meva iaia diu que l'home del sac també es fa el simpàtic, però que s'enduu els nens que no mengen verdura.

–Les iaies no diuen més que barbaritats perquè t’empassis la fruita i la verdura, no ho sabies? L’home del sac no existeix, Martí.

–Sí, ja ho sé, però això no vol dir que t’hagis de refiar del vell de l’àtic. Té una ullera de llarga vista i es comporta d’una manera estranya. A vegades encén l’estufa, encara que sigui estiu, i la casa fa una pudor insuportable.

–Sí, pudor de bullit i carn torrada, ja veus tu que estrany, com la meva mare quan prepara l’olla. Sempre se li enganxen els cigrons i fa una pudor que tomba.

–Saps què penso? –vaig dir abaixant la veu–. Crec que el senyor Cantalombardi és un vampir i que s’alimenta de criatures.

L’Helena es va posar a riure.

–Ja tornes a dir barbaritats. Per què ha de ser un vampir? El senyor Cantalombardi està jubilat. Crec que era mestre o científic, no ho

sé gaire bé. Potser té una ullera de llarga vista perquè li agrada veure la Lluna.

«Als homes llop també els agrada veure la Lluna», vaig pensar. Potser el senyor Cantalombardi era un enamorat de la Lluna, o vés a saber què. Però llavors la meva veïna va agafar en Peret, se'n va anar corrents i em va deixar amb un pam de nas.

Quan vaig reaccionar vaig sortir disparat darrere d'ella i la vaig seguir escales amunt.